

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 01/08/2023

PHÁP SU TỊNH KHÔNG GIA NGÔN LỤC

Phần 2 Chương 9

DUY TÂM SỞ HIỆN, DUY THỨC SỞ BIẾN

Tất cả mọi thứ đều do tâm chúng ta biến hiện ra. Những cảm xúc buồn vui, thương ghét, giận hờn đều do chúng ta tự mang đến chứ không phải ai tạo ra cho chúng ta. Thí dụ, chúng ta đang rất tức giận một người, nếu họ đến xin lỗi chúng ta một cách thành khẩn thì chúng ta sẽ rất vui, cơn giận sẽ tan biến; nếu họ không đến xin lỗi chúng ta thì chúng ta sẽ chấp trước việc đó trong lòng, chúng ta vẫn sẽ rất giận. Cảm xúc tức giận hay vui sướng không phải do ai ban cho chúng ta mà chúng ta tự tạo ra.

Hàng ngày, chúng ta luôn phân biệt người dễ thương, người đáng ghét, người thường giúp đỡ chúng ta, người đối xử không tốt với chúng ta, lời khen ngợi hay lời nói gây tổn hại cho chúng ta. Chúng ta tự khởi phân biệt, chấp trước thì chúng ta tự rước lấy phiền não. Nếu chúng ta còn tâm phân biệt, chấp trước thì chúng ta đến sống ở một hoang đảo không có người thì chúng ta vẫn sẽ buồn phiền. Nếu tâm chúng ta không còn chấp trước thì chúng ta tự khắc sẽ an.

Hòa Thượng nói: ***“Cảnh giới bên ngoài, chân thật là “mộng huyễn bào ảnh” như Phật đã nói. Tất cả đều tùy theo ý niệm của chúng ta mà biến hiện ra. Đây cũng đúng như trên “Kinh Hoa Nghiêm” nói: “Duy tâm sở hiện, duy thức sở biến”. Phật cũng đã nói: “Tất cả pháp từ tâm tưởng sanh”.*** Tâm chúng ta là năng sanh, tất cả đều do tâm chính chúng ta sinh ra. Những thứ được biến hiện ra là sở sanh. Những thứ “sở sanh” như cảm xúc như ý, bất như ý, vui buồn đều do chính chúng ta tạo ra. Thí dụ, hai người cùng được tặng một món đồ, người thích món đồ đó thì họ sẽ vui, người không thích thứ đó thì họ sẽ không cảm thấy vui.

Hòa Thượng nói: ***“Khi chúng ta tiếp nhận một thứ mà chúng ta cảm thấy không như ý thì tâm của chúng ta đã không tương ứng với tự tánh thanh tịnh”.*** Tự tánh thanh tịnh của chúng ta vốn rất tự tại, an vui. Tâm vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của chúng ta trái nghịch với tự tánh thanh tịnh. Chúng ta không chế tâm vọng tưởng, phân biệt, chấp trước bằng cách khởi câu ***“A Di Đà Phật”***. Nếu chúng ta thường xuyên khởi câu Phật hiệu thì những thứ biến hiện trong tâm chúng ta sẽ dần ít đi. Những lời nói khiến chúng ta không vui cũng giống như ***“mộng huyễn bào ảnh”***, khi chúng ta tỉnh dậy thì giấc mộng đã tan biến. Nếu chúng ta chấp chặt những lời nói đó thì chúng ta sẽ giận người khác nhiều ngày thậm chí là giận cả một đời. Có những người cả đời

giận nhau chỉ vì một câu nói. Điều này giống như, chúng ta đóng một chiếc tủ sắt kiên cố trong tâm, sau đó chúng ta để những lời nói làm chúng ta không vui lên đó và chúng ta buồn phiền cả một đời.

Người xưa kể câu chuyện, khi Triệu Thấu và Ngài Ngô Đạt cùng làm quan trong triều, Triệu Thấu vì tức giận Ngài Ngô Đạt nên đã tự sát, sau đó oan hồn của Triệu Thấu đã đi theo Ngài Ngô Đạt đến mười kiếp để báo thù. Sự chấp trước của con người rất đáng sợ. Sự chấp trước của chúng ta cũng rất nặng nề! Chúng ta tưởng rằng chúng ta đã tha thứ cho một người nhưng khi chúng ta gặp lại họ thì chúng ta vẫn nhớ như in những điều họ đã làm. Có những câu chuyện đã diễn ra nhiều chục năm, chúng ta tưởng mình đã quên nhưng khi gặp mặt người đó thì chúng ta vẫn nhớ như in. Đây là chúng ta đã ghi “*thâm thù đại hận*” với người, nếu vậy thì chúng ta không thể vượt thoát sinh tử mà chúng ta sẽ tiếp tục “*oan oan tương báo*” với người. Chúng ta vẫn nhớ là họ đã làm chúng ta đau khổ, phiền lòng thì chúng ta nhất định sẽ tìm gặp họ để thanh toán món nợ.

Chúng ta phải cố gắng xoá sạch sành sanh những món nợ, nhất là nợ tiền. Nếu ai nợ tôi tiền thì tôi sẽ xoá hết món nợ đó. Tôi áp dụng lời Hoà Thượng dạy, ai mượn tiền tôi thì tôi sẽ cho họ luôn. Thí dụ, họ hỏi mượn tôi mười triệu thì tôi nói, tôi có ba triệu và tôi sẽ tặng cho họ số tiền đó. Gần đây, tôi tìm lại được một người chú, sau khi tôi qua thăm hỏi gia đình chú, một người con của chú đã liên lạc với tôi để mượn tiền. Tôi nói, tôi không có số tiền nhiều như vậy nhưng tôi sẽ tặng cho họ một số tiền nhỏ. Nếu chúng ta cho người khác mượn một số tiền lớn, chúng ta muốn họ trả, chúng ta vướng bận trong lòng thì chúng ta sẽ phiền não. Chúng ta nên giải quyết xong ngay trong một lần bằng cách chúng ta tặng họ một số tiền nhỏ. Người thân của chúng ta mượn tiền thì chúng ta cũng giải quyết như vậy để tránh phiền phức.

Nhà Phật nói: “***Phật Bồ Tát vô địch nhân***”. Phật Bồ Tát không có người đối đầu. Nếu chúng ta còn có người đối đầu thì chúng ta không thể thoát khỏi việc “*oan oan tương báo*”. Có những người đã phát tâm niệm Phật, xả bỏ Ta Bà mong cầu Cực Lạc nhưng họ vẫn không xóa đi oán thù với người. Chúng ta dọn dẹp sạch sẽ những chướng ngại thì chúng ta mới có thể nhẹ nhàng, tự tại ra đi. Nghịch cảnh, cảnh không như ý không phải do người khác mang đến mà do chính chúng ta tự rước lấy. Chúng ta luôn giống như chiếc máy hút bụi công suất lớn, ngày ngày chúng ta hút bụi vào để sàng lọc. Việc như ý thì chúng ta hoan hỷ, việc không như ý thì chúng ta buồn phiền. Hoà Thượng nói chúng ta: “***Tự tác tự thọ***”. Chúng ta tự mình làm, tự mình chịu.

Hòa Thượng nói: “***Sau khi chúng ta hiểu rõ chân tướng sự thật này, chúng ta muốn có một đời sống như ý thì chúng ta nhất định phải tuân thủ lời giáo huấn của Phật. Chúng ta tuân thủ lời giáo huấn của Phật chính là chúng ta tuân thủ phép tắc của tự tánh, của tánh đức trong mỗi chúng ta***”. Lời Phật nói ra là để giúp chúng ta quay về với tánh đức của chính mình. Ngài Lục Tổ Huệ Năng nói: “***Nào***

ngờ tự tánh vốn sẵn thanh tịnh, nào ngờ tự tánh vốn sẵn đầy đủ, nào ngờ tự tánh năng sanh vạn pháp". Tự tánh của chúng ta vốn dĩ thuần thiện, thuần tịnh, không có ô nhiễm, buồn phiền. Chúng ta buồn phiền là do chúng ta chấp trước, dính mắc vào ngoại cảnh. Những người sống vui vẻ, tự tại đó là vì họ không chấp trước.

Cuộc đời của Bà ngoại tôi trải qua rất nhiều đau khổ, buồn phiền nhưng bà vẫn luôn tươi cười. Khi bà mất, tôi tụng "***Kinh Địa Tạng***" cho bà, tôi vẫn nhớ như in khuôn mặt tròn phúc hậu luôn tươi cười của bà. Mẹ tôi không tu nhưng tâm buông xả của bà cũng rất lớn, hàng ngày, một số người con thường đến hành bà nhưng bà vẫn luôn vui vẻ, không dính mắc vào những việc buồn phiền. Nếu bà dùng tâm buông xả này chuyên tâm niệm Phật thì bà sẽ dễ dàng có thành tựu. Chúng ta thường tự mình rước lấy phiền não, một câu nói vu vơ của người cũng có thể khiến chúng ta vui hay buồn. Nếu đời sống của chúng ta phụ thuộc vào người khác như vậy thì thật đáng thương!

Người xưa dạy chúng ta phải học làm người thành thật thậm chí là chúng ta phải học ngu. Học ngu là người khác tưởng rằng chúng ta không biết gì nhưng chúng ta biết mọi việc một cách tường tận. Chúng ta biết mọi việc rõ ràng, tường tận nhưng chúng ta không để trong tâm, chúng ta không chấp trước, không phiền não. Khi Hòa Thượng còn trẻ, một lần, Ngài đến thăm một vị Lão Hòa Thượng, vị Lão Hòa Thượng hỏi Hòa Thượng, khi Hoà Thượng đi vào Ngài có nhìn thấy một người đi từ trong ra không. Hòa Thượng nói, Ngài có nhìn thấy một người đi ra, người đó còn chạm vào vai của Hòa Thượng. Vị Lão Hòa Thượng nói: "*Hôm nay là lần thứ ba anh ta đến đây để gạt tiền tôi!*". Lão Hoà Thượng biết rất rõ ràng là người kia đến để lừa gạt mình. Hòa Thượng Tịnh Không hỏi, vì sao Lão Hòa Thượng vẫn để họ gạt. Vị Lão Hoà Thượng nói: "*Người ta đã dụng tâm gạt thì cứ để họ gạt đi!*". Có những lúc chúng ta phải học ngu, có những người khôn lỏi mà chúng ta cũng khôn thì cả hai người sẽ đều phiền não. Chúng ta học ngu để tránh phiền não!

Phật không dạy chúng ta theo ý của Ngài mà là Ngài chỉ ra cho chúng ta cách quay về với tự tánh. Phật dạy chúng ta những điều chúng ta không nên làm vì đây là những điều chúng ta không muốn người khác làm với chúng ta. Thí dụ, chúng ta không muốn bị người khác giết hại, làm thương tổn, trộm cắp, lừa gạt, nói dối chúng ta nên Phật dạy chúng ta không được làm những điều này.

Một lần đi giảng, tôi hỏi mọi người: "*Có ai nói rằng, tôi rất vui vì trộm đã vào nhà tôi lấy đi 100 triệu không?*". Khi chúng ta mất tiền, chúng ta đều rất tiếc của và đi báo công an. Chúng ta tuân thủ lời giáo huấn của Phật là chúng ta tuân thủ những nguyên tắc mà mọi người đều muốn như vậy. Chúng ta không thích người khác làm tổn hại mình vậy thì chúng ta lấy quyền gì để đi làm tổn hại người khác? Chúng ta muốn người khác nói lời thành thật với chúng ta thì tại sao chúng ta nói lời không thành thật với người? Hòa Thượng nói: "***Tất cả lời chư Phật Bồ Tát nói ra là pháp tắc của tự***

tánh của mỗi chúng sanh”. Phật chỉ nói ra những điều mà tự tánh của chúng sanh có sẵn nên các Ngài không có phiền não, không có chướng ngại. Chúng ta luôn muốn người khác làm theo ý, theo cách của chúng ta nên chúng ta phiền não.

Nhiều năm qua, chúng ta làm mọi việc thành công là vì chúng ta làm thuận theo phép tắc tự nhiên của chúng ta và của tất cả mọi người. Chúng ta mở trại hè dạy các con làm người tốt, trên thế gian, có Cha Mẹ nào không mong con mình trở thành người con tốt không? Mọi quốc gia cũng đều mong muốn công dân của quốc gia mình là người trung thành, sẵn sàng hy sinh cho tổ quốc. Chúng ta làm thuận theo tự tánh thì chúng ta không có chướng ngại. Tự tánh của mỗi người vốn dĩ là thuần tịnh, thuần thiện, con người luôn có những tính đức như yêu thương, bao dung, sẵn sàng hy sinh phụng hiến. Những tập khí như “*tự tư tự lợi*”, hưởng thụ “*danh vọng lợi dưỡng*” chỉ là tập tánh do chúng ta bị ô nhiễm bởi hoàn cảnh bên ngoài.

Khi chúng ta tổ chức Lễ tri ân Cha Mẹ, vợ chồng ở thành phố Hồ Chí Minh, có hai vợ chồng đến tham gia buổi lễ vì nể mặt lời mời của một đối tác, người chồng là giám đốc một doanh nghiệp, ban đầu anh nói, anh nhất định sẽ không lên sân khấu. Khi đến phần tri ân Cha Mẹ, khuôn mặt người chồng đã rất xúc động, đến phần tri ân Vợ Chồng, ban đầu người chồng cũng nói không muốn lên sân khấu nhưng sau đó anh chủ động dắt tay vợ lên. Đây là do tự tánh của người chồng đã được đánh thức chứ không phải do “*ma xui quỷ khiến*”. Nếu hôm đó, người chồng được cầm Micro thì anh cũng sẽ chia sẻ rất nhiều điều. Chúng ta đang làm những việc thuận theo tự tánh của mọi người, đó là những việc mọi người chân thật muốn làm nhưng từ lâu họ không được ai nhắc nhở, không có ai làm ra tấm gương nên họ chưa dám làm.

Phật nói: “*Từ xưa đến nay, ta chưa từng nói lời nào*”. Ngày trước, tôi cũng không thể hiểu lời nói này của Phật vì Tam Tạng Kinh Điển ghi lại những lời Phật nói có vô cùng nhiều. Phật chỉ nói những lời để khai mở những tính đức trong tự tánh của chúng ta. Hòa Thượng nói: “*Chúng ta chân thật hiểu rõ đạo lý này thì chúng ta mới tâm phục, khẩu phục những lời dạy của Phật*”. Phật nói: “*Mỗi chúng sanh đều có năng lực, tính đức, tướng hảo giống như Phật*”. Những lời của Phật nói ra hoàn toàn không phải là mê tín. Chúng ta quán sát, hiện tại chúng ta cũng đã có thể làm được một số việc mà trước đây chúng ta không thể làm được. Chúng ta học là để chúng ta khai mở những thứ chúng ta vốn có.

Chúng ta làm mọi việc thành công không phải vì chúng ta tài giỏi mà đó là vì chúng ta làm đúng theo chuẩn mực Phật Bồ Tát, Cổ Thánh Tiên Hiền đã dạy. Chúng ta dùng tâm chân thành để áp dụng các quy chuẩn của người xưa thì chúng ta sẽ có kết quả đúng như vậy. Chúng ta càng làm thì chúng ta càng cảm thấy biết ơn trí tuệ Thánh Hiền, các Ngài đã chỉ ra cho chúng ta những chuẩn mực mà vạn đời sau vẫn phù hợp. Đó là những chân lý vượt không gian, thời gian, không thể bị mai một. Có người kết hợp chuẩn mực của người xưa với học thuật hiện đại của thế gian để làm việc nên

họ không thể làm thành công. Đó là vì học thuật thế gian do vọng tưởng, tham cầu của người thế gian lưu xuất ra, còn chuẩn mực của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền từ tâm thanh tịnh lưu xuất ra.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!